

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΡΙΘ. 28.

Συνδρομή υποχρεωτική ετήσια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. 'Εν τῷ ἑξωτερικῷ Σελ. 12.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπὴν.

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεόν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩ εἰς Λεμεσό.

Editor S. HOURMOUZIOS Limassol.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπὴν, διότι γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

7, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1884.

ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

Συμβουλαὶ ἐδόθησαν ἡμῖν ἀπὸ τινος, ὃν οὐκ εἶμι σίβασται, ὅτι δασκίς γράφωμέν τι ἐν Κυπριακῇ-διαλέκτῳ, δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζομεθα πιστῶς καὶ γνησίως τὴν τοῦ χωρικοῦ διάλεκτον. Ἄλλ' ἡμεῖς εὐρίσκοντες ἀξίαν τινὰ ἐν τοῖς διανοήμασι τοῦ ἀστέιου καὶ φύσει εὐφυοῦς χωρικοῦ μας τοῖς ἐκφραζομένοις διὰ τοιαύτης γλώσσης, θὰ θεωρηθῶμεν πιστεύω συγγνωστοί ἂν ἐπράττομεν τοῦτο, καὶ θὰ πράττωμεν δασκίς κρίνωμεν ἀξίαν δημοσιεύσεως διὰ πολλοὺς λόγους ἰδέαν τινὰ τοῦ χωρικοῦ, προαγόμενοι ὑπὸ τῶν ἐξῆς σκέψεων:

α). Ἐν τῇ γνησίᾳ καὶ ἀνόθευτῳ διαλέκτῳ λαοῦ τινος καὶ τῷ τρόπῳ δι' οὗ οὗτος ἐκφράζεται ἐκείνο ὅπερ σκέπτεται, διαφαίνεται ἡ καταγωγὴ του, καὶ ἡ φυλὴ εἰς ἣν ἐθνολογικῶς ἀνήκει, ἔτι δὲ καὶ αἱ πολιτικαὶ περιπέτειαί του ἐπομένως,

β). Ἡ γνησία Κυπριακὴ γλῶσσα εἰς ἣν εὐρίσκονται ἐσπαρμέναι ὡς ἀδάμαντες λέξεις πολῦτιμοι ἀρχαῖαι, εἶνε θησαυρὸς ἀνεκτίμητος· διότι,

γ). Ἡ γνησία καὶ ἀνόθευτος γλῶσσα τοῦ Κυπρίου χωρικοῦ εἶνε μάρτυς ἀφενδῆς, καὶ ὁ μόνος ἴσως ἔχων βαρὺτητα τῆς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς τῶν Κυπρίων· οὗτος δὲ καὶ μόνος δύναται περὶ τούτου νὰ πείσῃ τοὺς διαφιλονεικούντας ἡμῖν τὴν καταγωγὴν ταύτην εὐκολώτερον πάσης ἄλλης πρὸς τοῦτο προσπαθείας, καὶ τῆς ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος διαδηλουμένης ἐκάστοτε συμπαθείας ἡμῶν, τῆς χαρακτηρισθείσης ὡς προ-

παγανδικῆς ἐν ἧ μέρει ὁ λαὸς δὲν ἔχει. Ταῦτα πάντα ἐὰν ἔχωσιν οὕτω,

δ). Κρινάτω καὶ ἀποφανθῇτω ἕκαστος ἂν χεὶρ νοθεύουσα τὴν πολῦτιμον ταύτην διάλεκτον τὴν σωζομένην εἰσέτι ἐν τῷ στόματι καὶ ἰδίῳ ἐν τοῖς δημοτικοῖς ᾄσμασι τοῦ λαοῦ μ' ὅλας τὰς πολιτικὰς περιπέτείας αἱ ὑπέρσῃ οὗτος, ἂν, λέγομεν, χεὶρ ἀντικαθιστώσα λέξει· τῆς διαλέκτου ταύτης δὲν εἶνε δίκαιον καὶ ὀρθὸν νὰ θεωρῇται βέβηλος· χεὶρ φέρομεν ὡς παραδειγμα τὰ δύο ταῦτα διῶστιχα.

" Ἀντὸν ὠρτζιέτουν τζ' ἔρεσσα τζ' "

ἐπῆρέν τὴν τὸ δεῖν μου, σγιάν " Ἀντζελος μοῦ φάνητ' ἐν νὰ πάρη τὴν ψυχὴν μου.

Ἀντὰν μοῦ εἶπεν ἔσσε γειὰν τζ' ἐγύρισεν νὰ πάη, ἔνωσα τὴν καρδοῦλάν μου π' ἀππέσω πῶς ἐράν. "

Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ διορθώσωμεν τοὺς στίχους τούτους χωρὶς νὰ σχηματίσωμεν ἕνα τραγέλαφον; νὰ διορθώσωμεν π. χ. τὸ «ἀντὰν» διὰ τοῦ «ἔταν», ἢ τὸ «ὠρτζιέτουν» διὰ τοῦ «ὠρχεῖτο» ἢ τὸ «τζαί» ἐπερ ἡγεῖ λέγουσι κακῶς διὰ τοῦ «καί»; καὶ θὰ κατασταθῶμεν οὕτω γελοιοί;

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν πεζὴν γλῶσσαν τοῦ χωρικοῦ· ποῖον κῶρος θὰ φέρῃ ἰδέα τίς ἐπὶ ἀνήκει γνησίως καὶ καθαρώς εἰς τὸν γωρικὸν ὅταν ἀντικαθιστῶνται οὕτως αἱ λέξεις; Μυριάκις μετὰ τὴν Ἀγγλικὴν καταγῆν ἠκούσαμεν καὶ καθ' ἑκάστην ἀκούομεν τοὺς χωρικοὺς λέγοντας. «Νὰ δοῦμεν εἴταν νὰ μᾶς κάμη τζαί τούτος! ἔρμάν τοῦ κάκου γυιέμου! ἔννεν τζαί τούτος πατριός;»

Ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε πολῦτιμος· ἀλλὰ τὸ σον μεγάλη καταντὰ ἡ ἀξία τῆς, ὅσον ἐκφράζεται διὰ λέξεων ἐμφανιστῶν ἀνδρα τοῦ οὐοίου τὸ κίθημα τοῦτο εἶνε φυσικώτατον ὡς οὐδὲν ὡς ἐπηρεασθὲν ὑπὸ τῶν γραμμάτων.

Ἀντικαταστήσατε λοιπὸν τὰς λέξεις «εἴνταν» νὰ διὰ τοῦ «τί νὰ» καὶ τὸ «τζαί» διὰ τοῦ «καί» καὶ τὸ «έννεν» διὰ τοῦ «δὲν εἶνε», καὶ τότε θὰ ἴδωμεν τίς μὴ ὦν μωρὸς θὰ παραδεχθῇ ὅτι αἱ λέξεις αὗται ἐξῆλθον ἐκ στόματος χωρικοῦ· ἢ μόνον ὁ «τζαί» ἂν ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ «καί» καὶ ἂς ἴδῃ ἕκαστος τί γελοῖον κρᾶμα θέλει σχηματισθῇ.

Ἡμεῖς τέλος πάντων τὴν τοιαύτην διόρθωσιν θεωροῦντες ἀμάρτημα, δασκίς μᾶς τύχη νὰ γράψωμεν ἰδέαν τινὰ τοῦ χωρικοῦ, θὰ γράψωμεν αὐτὴν ἀπλῶς γνησίως καὶ καθαρώς ὡς ἐξῆλθε τῶν χειλέων τοῦ χωρικοῦ, οὐδεμίαν δὲ προσβολὴν προσενούμεν εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ἀλλοίωσιν ἣν καὶ οὗτος ἐπέφερεν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς λέξεις, ἀλλοίωσιν ἄλλως τε μικροτέραν—καὶ καυχώμεθα εἰς τοῦτο—πάσης ἄλλης ἐπελθούσης τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ ὑπὸ λαῶν διασκορπισθέντων ὡς πολῦτιμα (συντρίμματα μεγάλου κτιρίου ἀνὰ τὰς τέσσαρας τοῦ κόσμου γωνίας, καὶ ἐν μακρᾷ σιληρᾷ σειρᾷ ἐτῶν ὑπὸ δουλείᾳ καταθλιπτικὴν διατελεσάντων καὶ διατελούντων. Ἐπεθυμοῦμεν μάλιστα νὰ ἐγνωρίζομεν καλῶς τὴν Κυπριακὴν ταύτην διάλεκτον μετὰ τῶν παραλλαγῶν αἱ κατὰ τὰ διάφορα μέρη τῆς νήσου ὑφίσταται, καὶ ὁ ἀφιερῶμεν πηγάς ὁλοκλήρους δι' αὐτὴν· λυπηρὸν δ' εἶνε τῇ ἀληθείᾳ πῶς οἱ ἀνὰ

τὰ χωρία διδάσκαλοι δὲν ἐνόησαν εἰσέτι τὴν ἀξίαν τῆς διαλέκτου ταύτης, καὶ δὲν προσπαθοῦν καθ' ἃ καὶ ἡ συνάδελφος «Φωνὴ τῆς Κύπρου» προτρέπει νὰ συναυροῖζωσι καὶ ἀποταμιεύωσι τὰς διαφόρους λέξεις καὶ διαφόρους ιδιωτισμούς, ὧν ἡ βαρύτης εἶνε τι σπουδαῖον διὰ τὴν Κύπρον.

Ἄλλως, ἐννοεῖται, ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ ὅλως ἀσχετον μὲ τοῦτο, τὸ ὅτι πρέπει ὁ χωρικός νὰ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ καλλιτερον· εἰς τοῦτο θὰ ἐνώσωμεν καὶ τὴν ἰδικὴν μας προσπάθειαν μετ' ἄλλων ἂν δύναται νὰ συντελέσῃ ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, ἀλλὰ φρονούμεν ὅτι βαλμηδὸν καὶ διὰ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν γραμμάτων δύναται τοῦτο νὰ ἐπιτευχθῇ.

Οἱ γεωργοὶ τέλος πάντων καταγίνονται ἡμέραν ὅλην ἔς τὰ κτήματά των, ἔρχονται δὲ καὶ εὐτυχίαι, ἀλλὰ καὶ πάλιν δυστυχεῖς καὶ αἰωνίως δυστυχεῖς. Παραπονῶνται φρικτῶς διὰ τὴν θέσιν των· στρέφουν βλέμμα παρακλητικὸν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἢ ἀγνοεῖ τί πρέπει νὰ κάμῃ, ἢ κάμνει πῶς ἀγνοεῖ· ἀλλὰ Σεβαστὴ Κυβέρνησις μου εἶνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ σκεφθῇς πλέον διὰ τὴν τύχην τοῦ γεωργοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ καταστροφή εἶνε πῶς χρεός. Ὁ γεωργὸς δανείζεται νὰ ἰλιάσῃ, κάμνει γραμματίον νὰ πληρώσῃ καὶ τόκους 20 ἢ 24 τοῖς 100, καὶ νὰ δώσῃ καὶ τὸ γέννημά του κατὰ ἓν γρόσιον τοῦ κοιλοῦ ὀλιγώτερον· δανείζεται νὰ σπείρῃ, καὶ κάμνει τὸ ἴδιον· δανείζεται τέλος πάντων νὰ θερίσῃ, νὰ δεματοκουβελίσῃ, νὰ ἀλωνίσῃ καὶ κάμνει τὸ ἴδιον· ἅμα λοιπὸν κάμνῃ ἑτοίμον εἰς τὰ ἄλωνα τὸ γέννημά του πρῶτον παρουσιάζεται ὁ εἰσπράκτωρ τῶν φόρων νὰ λάβῃ τὴν δεκατεῖαν τοῦ παρελθόντος ἔτους μὲ τὸ πρόστιμόν του, καὶ τοῦ τρέχοντος ἀκόμη ἔτους τὸν φόρον· ἀφ' οὗ λάβῃ καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὸν δανειστὴν τοῦ χωριοῦ ἢ τοὺς δανειστάς του οἱ ὅποιοι στέκονται ἔς τὸν γυρὸν τοῦ γεννήματος, καὶ δώσῃ ἀδείαν νὰ σηκωθῇ τὸ γέννημα, τότε καθίηται ὁ δυστυχὴς γεωργὸς εἰς τὸν λογαριασμόν μὲ τὸν δανειστὴν τοῦ ἢ τοὺς δανειστάς του ἀφ' ἐνὸς προστίθενται οἱ τόκοι ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου, ἀφ' ἐτέρου ἀφαιρεῖται, κατὰ τὴν συμφωνίαν ἐν γρόσιον δι' ἕκαστον κοιλὸν, λαμβάνει ὁ δανειστὴς ἢ οἱ δανεισταὶ τὸ γέννημα, τὸ φορτῶναι εἰς ῥῶα τὰ ὅποια εἶνε ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ ὁ γεωργός, κατὰ τὴν συμφωνίαν, καὶ τὸ παίρνει ἢ τὸ παίρνουν ἔς τὴν ἀποθήκην των· ἀφ' οὗ δὲ κινήσουν νὰ φύγουν ἀπὸ τῶν ἄλων, στρέφουν πίσω πρὸς τὸν γεωργόν, ὁ ὅποιος στέκει ἔκει μετὰ τῆς γυναίκος του καὶ κρατεῖ

τὸ πτυάρι ἔς τὸν ὦμον ἀπηλπισμένον, καὶ ἡ γυναῖκα του τὸ κόσκινον ἔς τὸ ῥέρι, καὶ λέγουν πρὸς τὸν χωρικόν «ἐνθυμοῦ Μιχαήλ νάλῃς αὐρίον νὰ δώσωμεν τὸν λογαριασμόν σου, νὰ δώσωμεν γὰρ κείνα ποῦ μένουν τί θὰ κάμωμεν.» «καλὸν ἀρέντη Γεωργάτση» ἀπαντᾷ μετ' ἐλπίδι μαλακωμένα καὶ γλωσσῶσαν κατάξηρον ὁ δυστυχὴς, ὁ ἀξιολύπητος, ὁ ἀξιοθρήνητος γεωργός, ἐνῶ ἡ γυναῖκά του πρέκει μουρμουρᾷ καὶ σφογγίζει τὰ μάτια τῆς, διότι συλλογίζεται τοὺς κόπους ποῦ ὑπέφερε δι' ἐκεῖνο τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν τῆς καὶ τώρα νὰ τὸ βλέπῃ νὰ πετᾷ μὲ τόσῃν εὐκολίαν ἔς τὸ ξένον σπῆτι. Ἰδοὺ ἡ ἀληθής, ἡ ἀληθεστάτη θέσις τῶν γεωργῶν τῆς νήσου, ἐὰν ὅχι ὅλως, ἀλλὰ τῶν 90 τοῖς 100. Ἐὰν ἦνε ψευδὴ αὐτὰ ἔλα, προσκαλοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν ἀκόμη νὰ τὰ διαφύσωσιν. Ἐὰν ὅμως εἶνε ἀληθέστατα, δεινὸν σφάλμα σφάλλεις Κυβέρνησις μου νὰ μὴ σκέπτησαι καθόλου περὶ τῶν γεωργῶν, οἵτινες τρέφουν καὶ διατηροῦν τὴν νήσον ὅλην, καὶ οἵτινες κρατοῦσιν εἰς τὰς χεῖρας τὸ κλειδί τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας τῆς νήσου, καὶ εἰς αὐτοὺς κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται ἡ εὐρωστία ἢ ἡ ἀσθένεια τοῦτ' αἰῶνος σου. Τὸ πρῶτόν σου μέλημα εἶνε ν' ἀπαλλάξῃς τὸν γεωργὸν ἀπὸ τοῦς ὑπερόγκους τόκους, νὰ συστήσῃς δηλαδὴ Γεωργικὰς τραπεζὰς νὰ δανείζωσι τὸν χωρικόν μὲ μικροὺς τόκους, νὰ δυνηθῇ νὰ ψηλώσῃ κεφαλὴν, νὰ λάβῃ θάρρος, νὰ σκεφθῇ καὶ τρόπους διὰ τὴν Γεωργίαν· καὶ τότε νὰ γίνωνται καὶ αἱ γεωργικαὶ ἐκθέσεις καὶ νὰ προσξενῶσιν ὠφέλειαν· διότι αἱ γεωργικαὶ ἐκθέσεις αἱ ὁποῖαι γίνονται τώρα, γίνονται μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ βραβευσθῶσιν αἱ γαῖαι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι φυσικῶς πηρήγαγον τὸν καλὸν καὶ ὠρεῖον καρπὸν, διότι ὁ ἀξιὸς βραβεῖου καρπὸς φυσικῶς ὅλως ἔγεινε τοιοῦτος, ἄνευ αὐδεμίας ἐκ μέρους τοῦ γεωργοῦ τεχνικῆς βοηθείας. Βοήθησον λοιπὸν τὴν γεωργικὴν τάξιν, ὑποστήριξον τὸν γεωργὸν πάσῃ δυνάμει, ἢ ἀμέσως, ἢ ἐμμέσως διὰ κεφαλαίων Ἀγγλων ἑκατομμυριούχων οἵτινες ζητοῦσι μὲ κηρὶ μέρος νὰ δώσωσι τὰ χρήματά των, καὶ ἔσα βεβίχα ὅτι καὶ πολλὰ παρὰ πονα τῶν Κυπρίων θὰ γίνῃς μὲ τοῦτο ἀφορμὴ νὰ ἐκλείψῃσι, καὶ τὸ γόητρον τῆς Ἀγγλικῆς διαχειρίσεως θὰ ἰψωθῇ ἐν καλῇ φήμῃ ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα. Ἰδοὺ λοιπὸν ποῦ τοῦ λέγω κείνα ποῦ πρέπει νὰ σοῦ πῶ καὶ μάλιστα μερικοὶ θυμῶνονται μαζὶ μου πῶς σοῦ τὰ λέγω ἔτσι γλυκιά γλυκιά, ἀλλὰ ἐγὼ πάλιν τὴν δουλειάν μου κυτᾷω· κύταξε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ ἀποδείξῃς ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν γλυκύν μου τρόπον κατῴρθωσα τίποτε νὰ μὴ με περιπαίξουν ἔπειτα καὶ νὰ μὴ με κάμουν ἀποσυνάγωγον.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὰ ἐξωτερικά μας περιορίζονται μόνον εἰς τὰς περιηγήσεις καὶ συνεντεύξεις τῶν Αὐτοκρατόρων Ρωσσίας, Γερμανίας καὶ Αὐστρίας· τὸχον καὶ αὐτοὶ κομάρι βλέπετε νὰ περιδεύουν συχνὰ διὰ νὰ γίνεταί τόσο, θόρυβος εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Αἱ συνεντεύξεις αὐταὶ ὁσάκις γίνονται, γίνονται καὶ οὐα τροπὴ ἔς τὸν κόσμον, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτέλεσμα εἶνε πάντοτε διαμελισμός. . . . Ἡ σημερινὴ συνέντευξις πιστεύω νὰ ἦνε τὸ τέλος. Ὁ Γλάδστων ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ἄλλοτε ὅτι εἶνε «ἄγρυπνος κύων» φυλάττων τὸ ποίμνιον, δηλαδὴ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ὀθωμαν. Κράτους, ἐπαυσε πλέον νὰ τὸ φυλάττῃ, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰ πρόβατα ἔμειναν ἀνυπεράσπιστα· ἔχουν μόνον τὴν ἐλπίδα οὐ πιθανὸν τὰ θηρίον νὰ μὴ συμφωνήσουν ἔς τὴν μοιρασίαν, καὶ διὰ κῆμποσον καιρὸν ἀκόμη θὰ τὰ βλέπουν μὲ γλυκὺ ἑμμάτι πὸ μακρὰ· ἀλλὰ τὸ γλυκὺ τοῦτο ἑμμάτι θὰ τὰ ἡλεκτρίτῃ φοβεῦμαι ὥς ἡλεκτρίζει μὲ τὸ βλέμμα ἡ ἀλωποῦ τὰς ὀρνίθας. . . . Κατὰ μίμησιν τῶν τριῶν Αὐτοκρατόρων, κάμουν συνεντεύξεις καὶ τὰ Βασιλοῦδιὰ Μιλάνος τῆς Σερβίας καὶ Κάρολος τῆς Ρωμανίας· κατὰ τὸν μάστρε Γιάννην καὶ τὰ κοπέλλα του.

Ὁ Γλάδστων τὴν ἔπαθε· «κάτω τὰς χεῖρας» εἶχε φωνάζει μὲν φορὰ, καὶ τώρα τοῦ φωνάζουν ὅλοι «κάτω τὰς χεῖρας» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον· ἀλλ' ὁ Γλάδστων ἔκαμε διδάσκαλος καὶ ξεύρει ὅτι καὶ ποκίτω ποῦ τὰ θρακίαι χεῖρες κάμνουν τὰ πειγνίδια των.— Εἰς τὰς 28 Αὐγούστου ἔφθασαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ Νόρθβρουκ καὶ Ὁ'ολσελέυ. Ἐνὰς τυφλὸς καὶ ἕνας χωλὸς—καθὼς λέγει ἡ Ἀξί. ὅτ. συνάδελφοι «Ἐλπίς» τῆς Ἀλεξανδρείας—ἦλθαν· τὴν Αἴγυπτον νὰ τὴν κάμουν νὰ περπατήσῃ ὀρθὰ καὶ νὰ δῇ κατὰ ἃ πτωχὴ συνάδελφος! ἀπὸ τοὺς σημαδευμένους νὰ φοβῆται· προσέξατε δὲ νὰ μὴ σημαδεύουν καὶ ὁσάκις.—Σεισμοὶ πάλιν εἰς τὴν Χίον.—Σὰς ἀρκού, βέβαια πλέον.

Οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης, ἔλυσαν ἐν σπουδαῖον ζήτημα διὰ τὸ ὅποιον κατεγίνοντο τόσους χρόνους· εἶχαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ γὰρ τὸς δὲν θωρεῖ μέσ' ἔς τὸν καθρέπτην, καὶ μὲ διαφόρους τρόπους ἀνεκάλυψαν τέλος πάντων, Δύξα σοι ὁ Θεός, ὅτι θωρεῖ· πῶς σὰς φαίνεται; βρέ τοὺς διαβολότρελλους μὰ εἶνε λαωμένοι. Ἀς ἡσχεσθὼ ἐδῶ κύριοι σοφοὶ νὰ σὰς ἀποδείξωμεν ἡμεῖς εὐκολὰ εὐκολὰ τοῦτο ποῦ κατεγίνεσθαι τόσον καιρὸν, καὶ εἰμπροῦς νὰ μᾶς βραβεύσητε κιόλας αἱ; Ἡμεῖς ἐδῶ τὸ ξεύρομεν ἀπὸ τὸν ἰδ' αἰῶνα τοῦτο, καὶ πάντοτε τοὺς καθρέπτας μας τοὺς σκεπάζομεν, διότι πῶς ἂν ὁ γὰρ τὸς νὰ δῇ μέσα καὶ τότε νομίζει τὴν σκιάν του ὥς ἄλλον γάττον, καὶ ἀγριώνει καὶ ἐρμᾷ πάνω καὶ

μᾶς σπάζει τὸν καθρέπτην, καθὼς συνέβη τοῦτο πολλάκις· καὶ σεις τώρα τὸ ἀνεκαλύψατε ἀκόμη; Βλέπω ὅτι ὁ 19' αἰὼν ἄλλως πως ἔρχισε, καὶ ἄλλως πως θὰ τελειώσῃ· θὰ ἀφήσῃ τέλος πάντων εἰς ὅλα καλὸν ὄνομα.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμνισσοῦ (λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα Γρ. 205—215

„ με πίσσαν 180—205

Ρακή 19 βαθμ. ἢ ἐκά 2. 15)40.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

δ σῖτος τὸ κοιλὸν Γρ. 20—22.

ἡ κριθή „ 11—12.

τὸ κρέας ἡ ὀκᾶ 8—9.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ὅσοι τῶν Κ. Κ. Συνδρομητῶν δὲν λαμβάνουν τακτικὰ τὴν «Σάλπιγγα» παρακαλοῦνται νὰ κάμνωσι τοῦτο γνωστὸν ἀμέσως εἰς τὴν Σύνταξιν.

Τὴν προπαραελθοῦσαν Τρίτην ἐσπέρας ἐν μέσῳ νυκτὶ, Ἀστυνομία καὶ Λιμεναρχεῖον συνεκρούσθησαν ἀνδρείως ἐν τινὶ Καταστήματι Πυρραρίας (ἢ μᾶλλον ὑποκαταστήματι καὶ τῶν δύο), ἡ δὲ σύγκρουσις αὐτῇ ἀστραπᾷ καὶ βροντᾷ γεννήσασα καὶ τὴν πόλιν ταράξασα, ἀνεκάλυψε καὶ νέαν μέθοδον εὐκολοῦ καὶ ωραίου τὸ πῶς κατέρχονται μίαν κλίμακα τέσσαρες συμπεπλεγμένοι! Τὸ μῆλον τῆς ἐριδος ἦτο μία Δεσποινὶς ἐκ τεσσάρων τῶν ὁποίων ὁμοῦ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τινα φίλον μου, μόλις ἔστεφαν 250 Μᾶτοι· διαιρέσατε, ἀλλ' ἀκριβῶς, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον διὰ τοῦ 4 καὶ εὕρησθε τὴν ἀπειροὺν νεότητά τῆς μίας, τῆς ὑπὲρ ἧς αἱ συγκρούσεις, οἱ θόρυβοι, αἱ ἀστραπαὶ καὶ βρονταί. Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εἰς δ' ἐμφυλεύει ὁ τετρακέφαλος οὗτος δαίμων τῆς ὠραϊότητος συνεσπειώθησαν τὰ δύο ταῦτα Κυβερνητικὰ καταστήματα καὶ ἐχώρησαν! τί γὰρ ἀδυνατεῖ παρὰ γυναικί; Ἀλλ' ὑπερμεσοῦσής τῆς νυκτός, τὸ Λιμεναρχεῖον, ἀντιπροσωπευόμενον ἐπαξίως ὑπὸ τοῦ κ. Μάκαι, θεώρησε καλὸν ν' ἀπομακρυνθῇ τρικυμιώδους πελάγους καὶ νὰ εἰσέλθῃ σύρον τὴν τρικάρτον φριγάδα του εἰς λιμένα σωτήριον· ἐνθ' ἡ Ἀστυνομία ἀντιπροσωπευομένη ἐπαξίως ὑπὸ τοῦ κ. Μαυροκορδάτου, δὲν θεώρησε καλὸν νὰ καταπατήσῃ ἀστυνομικῶς νόμους καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἐναντίον μάλιστα τῶν διαταγῶν τῶν κάτωθεν τοῦ Καταστήματος ἱσταμένων κατωτέρων

παλλήλων τῆς Ἀστυνομίας τῶν ἀπαιτούντων· δι' ἐπικειλημένων κρούσεων τῆς θύρας τὴν κλείσιμον πλέον τοῦ καταστήματος, καὶ ἔκρινε καλὸν καὶ εὐχάριστον, δὲν ἦτο καὶ σύνθηρες, νὰ μείνῃ μέσα, ἀλλὰ νὰ ξενίζηται ἐπαξίως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος· ἡ δὲ πάγω· γὰρ μαζὶ τῆς, ἔλεγεν ὁ εἰς, θὰ μείνῃ μετὰ μαζὶ τῆς ἔλεγεν ὁ ἄλλος. Ἐνταῦθα λοιπὸν Ἀστυνομικὰ καὶ Λιμεναρχικὰ καθήκοντα συνεκρούσθησαν. Μάτην ὁ Ἀγγλος πλοίαρχος τοῦ καταδρομικοῦ πλοιαρίου ὑπενθμίσει κανόνες τῆς ναυτικῆς. Τὰ αὐστηρῶς φυλαττόμενα καθήκοντα συνεκρούοντο ἀλλ' ἐν τῇ συγκρούσει, ἔχασαν ὁ μὲν Μά και τὸν λιμένα, ὁ Μαυροκορδάτος τὸ Ἀστυ, ὁ πλοίαρχος τὸ πηδάλιον, καὶ ἡ Ἀμαλία τὰ νερά τῆς, καὶ ὡς ἐξ ὁρμηφύτου συγχρόνως καὶ οἱ τέσσαρες ἀπεφίσισαν καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ κατεμέτρησαν ὅλον τὸ μῆκος τῆς κλίμακος ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, μεταχειρισθέντες πηλιν τὸ ἀνάστημά του ἕκαστος, διότι κατ' ἄλλον τρόπον τὴν εἶχον μετρημένην μυριάκις· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὴν μέτραν ἐπῆλθε σύγχυσις τὴν ὁποίαν προλαβὼν ὁ καλὸς ἀληθῶς καὶ ἄξιος ὑπάλληλός τῆς Ἀστυνομίας ὁ προσελύσας διὰ τοῦ καλοῦ τοῦ τρόπου τὴν ἀγάπην τῶν πολιτῶν Μουσταφᾶ ἐφένδης, διέλυσε, καὶ οὕτω τὰ πάντα καθήσυχασαν· ἡ δὲ πόλις δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι τὴν ἡσυχίαν τῆς καὶ τὴν εὐταξίαν τὴν ἀπολαμβάνει πλήρη· ἀδιάφορον ἂν τὴν ἀγοράζῃ διὰ τῆς ἀταξίας καὶ τοῦ θορύβου. Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμόνων ἐκβάλλονται τὰ δαιμόνια.

Κυτάξετε παρακαλῶ τί ἐπιστολὰς μοῦ στέλλουν:

Φίλε Σαλπιγκτά!

Βλέπω μὲ ἀπορίαν μου ὅτι τὸ κόπανόν σου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐμαλάκωσε πολὺ· ἔχεις εὐχαρίστησιν νὰ μᾶς πῆς τὸν λόγον; (Ἀπ. Σ. μάλιστα). Ἡ ράβδος σου δι' ἧς ἐρράβδιζες πολλὰς ἀσχημίας τῆς κοινωνίας ἐλεπτύνθη· εὐαρεστεῖται νὰ μᾶς πῆς τὸ αἶτιον; (εὐχαριστοῦμαι). Τὸ Ἐσχέλιον τηλεσκοπίον σου δι' οὗ ἐξηρεῖναι καὶ ἀνεκάλυπτε τὰ διάφορα μυστήρια ἐσκοτίσθη· ἔχεις τὴν διάθεσιν νὰ μᾶς πῆς τὸ διατί; (ναί) Τὰς Μαγδαλινὰς, τὰς ἀφίνεις πλέον ἀνενοχλήτους; μᾶς λέγεις· τί τρέχει; (ἔγωγε). Εὐαρεστήθητι παρακαλῶ χάριν τῆς περιεργείας μου νὰ μ' ἀπαντήσῃς.

ἔχει δὲ ὑπογραφὰς δύο· ἡ μὴ εἶνε· «Ρολόγι» ἡ ἄλλη δὲν κάμνει διὰ τᾶς. Ἀπὸν ἀνάγκη χάριν τῆς περιεργείας τοῦ ν' ἀπαντήσωμεν

Ἀπ. Σ. Τὸ κόπανόν μου φίλε Ρολόγι ἐπαθεν ὅ,τι ἐπαθεν ἄλλα ὁμοίως φύσεως· κτύ

πα κτύπα ἐπὶ ἄκμονος ἀψύχου σκληροῦ, ὡς ἐτομωμένου διὰ σκληροτέρου τοῦ ἰδικοῦ μου χάλυβος—ἀγγλικῶς ποῦνε φόνον πρᾶγμα—ἐπαθε καὶ ἐστάλη νὰ στομωθῇ· ὑπόσχομαι ὅμως ἅμ' ὡς ἔλθῃ καὶ δοθῇ ἀφορμὴ νὰ σὲ κωφάνω ποῦ τοὺς κτύπους· διότι πῶς δύναμαι χωρὶς ἀφορμὴν νὰ ζαλίζω τὸν κόσμον; ἀφοῦ μάλιστα μὲ τὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ ἐπιστήθιοι ἐχθροὶ ἐγίνανμεν πλέον ἄσπονδοι φίλοι· πᾶ τὸ πρῶτον· ἐρχόμεθα εἰς τὸ δεύτερον.

Ἡ ράβδος μου ἐλεπτύνθη· ἀκολουθεῖ καὶ αὐτὴ τὰς διαφορὰς φάσεις τῆς κοινωνίας· ἐλεπτύνθη καὶ αὐτὴ καθὼς βλέπεις πολὺ· ἐξευγενίσθη, συνεστάλη· εἶνε λοιπὸν προσβολὴ κατὰ τοιαύτης λεπτῆς κοινωνίας νὰ μεταχειρίζεται κανεὶς ράβδον ὅταν σὺ ἐννοεῖς· πληροφότητος ὅμως ὅτι γὰρ σὲ καὶ τοὺς ὁμοίους σου ἔχομεν ἄλλην κατάλληλον ράβδον· πᾶ καὶ αὐτὴ.

Τὸ τηλεσκοπίον μου ἐσκοτίσθη διότι ἐκάθηται σὺ ὅλος καὶ ὅλος διπλοπόδι μέσα· ἔπου τὸ στρέψω ἐσὲ βλέπω· εἶσαι λοιπὸν ἐνομήτης τῆς ἡμέρας τοῦ βότοῦ τὴν οὐρανὸν ὅχι μόνον ἀστρολόγοι θαυμάζουν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα μεγαλειτέρα ζῶα· ἐξεῖθε λοιπὸν νὰ ἴδω καὶ ἄλλους· ἐκτὸς ἐὰν ἀντιπροσωπεύῃς σὺ ὅλας τὰς ἀσχημίας τῆς κοινωνίας.

Τὰς Μαγδαλινὰς δὲν τὰς ἐνοχλῶ διότι δὲν ἐνοχλοῦνται... τὸ «δεῦτε προσκυνήσωμεν» κατήντησε εἰς τὸ «Ἀμὴν». Ἡ ποθητὴ καὶ σωτήριος μετρίότης ἐπῆλθε χάρις εἰς τὸν Ἀνάργυρον ἴσως δὲ καὶ κατὰ τι εἰς τὴν «Σάλπιγγα»· δὲν χαπερίζεις σὺ;

Ρολόγι μου Ρολόγι μου χωρὶς τὸν ὥρο-

[δείκτην,

Ἐσὺ νομίζεις τ' ἄχυρα τὰ ληρὺν μὲ τυρο

[τρίφτην.

Ἐκθέσεις μὴ πάνω εἰς τὴν ἄλλην, ἐστάλησαν ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἐπαλλήλων μας περιουσιῶν ἀνεπιστήμως χάριν ἀκριβεστέρων πληροφοριῶν, διότι ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ ἀλήθεια, καθὼς ξεύρετε, ἀποστρέφεται τὰς ἐπισημότητας· καὶ λοιπὸν ἰδοὺ τινὰς τούτων ἀκριβεστάτας, ἀληθεστάτας, ὑπόσχομαι δὲ νὰ δώσωμεν τὸ ἥμισυ τοῦ βαρέος προστίμου ὅπερ θὰ εἰσπράξωμεν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους μας, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αὐταὶ εἰσι ψευδεῖς, εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν ἀποδείξει ταῦτας ὡς τριαύτας.

Εἰς τὸ χωρίον Ἀχερίτου ὁ δεκατιστὴς ἐζήτει ἐν ποσὶν χρημάτων ἀπὸ τινα γεωργὸν διὰ τὸ τοῦ δεκατίου· ἐνθ' ἦσαν αὐτὰ πληρωμένα καὶ παρουσίασε καὶ τὰ πειλλίετα του ὁ γεωργός, τὸν ἠνάγκατε πάλιν ὁ δεκατιστὴς καὶ τὰ ἐπλήρωσε, διότι εἰς τὰ κατὰστιχά του δὲν ἦσαν σημειωμένα, καὶ μὲ βαρὺ πρόστιμον.

Δεκατισται τῶν χωρίων Ἀχνα καὶ Καλοψίδην διὰ φόρους τοὺς ὁποίους ἔλαβον, ὑπεχρέωνον τοὺς χωρικοὺς νὰ παρουσιάσωσι τὰ πιλλέττα των, χωρὶς νὰ δίδωσι πίστιν εἰς τὰ κατὰστιχά των· ἐὰν δ' ὁ χωρικός δὲν παρουσίαζε τὸ πιλλέττον του, διότι τὸ ἔχασε, ἠναγκάζετο νὰ πληρώσῃ πάλιν καὶ μετὰ τὸ πρόστιμον.

Εἰς τὸ χωρίον Ὀρμήδια ὁ δεκατιστὴς ἐζήτηε ἐπιμόνως ἀπὸ τινος Στυλιανὸν τοὺς φόρους, καὶ τὸ δάνειον σιτὰρι τῆς μακαρίτιδος, τῶν 77 καὶ 79, καὶ δὲν παρετήρει εἰς τὸ κατὰστιχόν του ὅτι ἦσαν αὐτὰ ἐξωφλημένα· εὐτυχῶς ὁ Στυλιανὸς εὗρε τὰ πιλλέττα του καὶ οὕτως ἀπηλλάγη τῆς φανερᾶς ταύτης ἀρπαγῆς.

Εἰς τὸ χωρίον Ἰδάλιον νέος Εἰσπράκτωρ ἐζητοῦσεν ἀπὸ τινος γεωργοῦ ἔν ἀρκετὰ καλὸν ποσὸν ὡς χρέος δῆθεν δεκατίας κ. λ. ὁ γεωργὸς παρουσιάζει τὰς ἀποδείξεις του ὅτι ἐπλήρωσεν ὁ δὲ εἰσπράκτωρ δὲν τὰς δέχεται διότι λέγει εἰς τὸ κατὰστιχόν του δὲν εἶνε περασμένα. Κατὰ συμβουλήν λοιπὸν ἐνὸς πολίτου (ἐκ Ἀάρνακος) τρέχει ὁ γεωργὸς καὶ εὕρισκει τὸν πρὸς ὃν τὰ ἔδωκεν, ὁ ὁποῖος εὐγαλε καὶ τοῦ τὰ ἔδωκε καὶ ἐλθὼν τὰ ἐμέτρησεν εἰς τὸν εἰσπράκτορα καὶ ἀπηλλάγη· ἰδοὺ τὸ χάμα μας.

Κύριε πρωτοπαπᾶ καὶ λοιποὶ προεστῶτες τοῦ χωρίου Καλοπαναγιώτη.

Τί εἰν' αὐτὰ Κύριοι ποῦ μαθάνω διὰ τὸ Σχολεῖον σας; διατί Κύριοι δὲν προσπαθῆτε μετ' ὅλην τὴν δύναμιν νὰ διατηρηθῇ τὸ Σχολεῖόν σας νὰ μάθουν λίγα γράμματα τὰ παιδιὰ σας ἀφοῦ σεῖς εἰσθε κούτσουρα παρὰ ἀντιπράττετε κίβλας διὰ νὰ διαλυθῇ; Διατί δὲν διορθώνετε τὸ σχολεῖόν σας ἀφοῦ μάλιστα καὶ ἡ Κυβέρνησις θὰ σᾶς βοηθήσῃ, παρὰ θὰ τὸ ἀφίσετε νὰ χαλάσῃ; κρῖμα ποῦ εἰσθε καὶ προεστῶτες καὶ πρωτοπαπᾶδες καὶ θέλετε καὶ τιμὴν καὶ σέβας! Δὲν σᾶς ἤρεσκε τὸ χωρίον ἠνωμένον φαίνεται, καὶ τὸ ἠναγκάσετε διὰ τῆς διαγωγῆς σας καὶ ἐχώριτεν εἰς δύο ἐντρίας. Δὲν τὰ μαθάνω νομίζετε αὐτὰ; τὰ ξεύρω ὅλα καὶ θὰ διπλασιάσω τὴν προσοχὴν μου νὰ σᾶς ἐκθέσω ἔς ὅλον τὸν κόσμον ἂν δὲν διατηρήσῃτε τὸ Σχολεῖον· συνάξατε καλὰ τὸν νοῦν σας.

ΕΛΗΣΜΟΝΗΘΗΝ!

Ἐλησμονήθην! Κόλασις αὐτ' ἡ ἰδέα, πόνος Ἀνιάτος καὶ διαρκὴς ψυχῆς ἀπηλπισμένης! Τὸ μέγεθος τῆς λύπης μου ἐγὼ γνωρίζω μόνος. Θῦμα ὑπῆρξα ἀτυχὲς τῆς μαύρης Εἰμαρμένης!

Ὅταν ἐκλείψῃ ἡ ἐλπίς τὸ φῶς τοῦ βίου σβύνει· Κ' εἰς σκότῃ ἀποτρόπαια ὁ ἄνθρωπος ἐμπίπτει· Ὁ Δάντης εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Ἀδου τὴν ἀφίνει. Καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς κλαυθμούς καὶ ὀδυρμούς μᾶς ρίπτει.

Ἐλησμονήθην! δηλαδή θνήσκω καὶ ζῶ συγχρόνως· Ὁ θάνατος τὰ στήθη μου ἔχει ὡς κατικίαν, Πλὴν τῆς ζωῆς μου τὴν κλωστήν δὲν διασπᾷ ὁ Χρόνος. . . Ἴσως δωρεῖται τὸ ψυχρὸν χῶμα ἀναισθησίαν.

Πλὴν φεῦ ὁ Σαίξπηρ δὲν εἶπεν, ὅτι μετὰ τὸ θνήσκειν Καθεύδομεν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὀνειροπολοῦμεν; . . Δεινὸν τὴν κόλασιν τῆς γῆς ἐν οὐρανοῖς εὕρισκειν, Ἀφοῦ τὸ ὅ,τι πάσχομεν, ἐκεῖ ἀναπολοῦμεν.

Ἐλησμονήθην! Σκοτεινὰ πελάγη εἰν' ἐμπρὸς μου! Ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος βροντᾷ καὶ ἐξαστράπτει. Πλὴν ἀμυδρῶς ἐν ἀστραπαί, τ' ἐξασθενῆσαν φῶς μου, Λύχρον ἐλπίδος νὰ ἰδῇ ἀδύνατον ν' ἀνάπτη.

Καὶ ἂν ριφθῶ στὴν ἄβυσσον καὶ χάσω τὰς αἰσθήσεις, Ἐν ἄλλῃ πάλιν σκοτεινῇ ἄβυσσῳ θ' ἀναζήσω, Στὰ στήθη μου αἰσθάνομαι τῆς Αἴτνης τὰς δονήσεις. Ζῶν πλὴν καὶ θνήσκων βέβαια δὲν θὰ εὐδαιμονήσω.

Ἐλησμονήθην! κάλλιον ἐὰν μὴ ἡγαπώμην! Ὑποφωτιστὴ τοῦ Ἑρωτος πᾶσα ἀποτυχία! Ἴσως μετὰ βάλσαμον κανὲν θὰ ἐθεραπευόμην, Ἴσως θὰ μετεβάλλετο εἰς τέρψεις ἢ πικρία.

Ἀλλὰ ν' ἀγαπηθῶ πολὺ, θερμῶ; νὰ ἀγαπήσω, Τοῦ ἔρωτος τὰς ἡδονὰς ὅλας νὰ δοκιμάσω, Πᾶν ἄλλο αἶσθημα πικρὸν ὅπισω μου ν' ἀφήσω. Καὶ τὴν εὐωδιάζουσαν Ἐδὲμ νὰ πλησιάσω,

Καὶ ἔπειτα πρὸ τῆς ἀκτῆς, τοῦ τόπου μου νὰ πέσω Ἀναισθητός, κατάψυχρος, αἱματοκυλισμένος, Τὴν μάνα μου στὰ στήθη μου νὰ μ' εἰμπορῶ νὰ θέσω. Ἀφότου τοὺς ὠκεανούς εἶδον εὐτυχισμένους!

Πλὴν τοῦτο εἶνε βῆσενος Ἀδου φοβερωτέρα, Τὰ πάθη ὅλα ἐσμιζαν αἱ στρατιαὶ δαιμόνων. Κ' ἐκ τῶν χειρῶν των θάσσανος αὐτῶν τρομερωτέρα Ἐξῆλθε, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐρρίφθη αὐτὴ μόνον.

Ἐλησμονήθην. Ἀππλαγχνός τί μ' ἔκαμες γνωρίζεις; Γνωρίζεις, ὅτι μ' ἔρριψες εἰς ἄβυσσον ὀδύνης; Ἀτάραχος στὸν Κωκυτὸν τὸν μαῦρον μετὰ κρημνίζεις. Καὶ τὸ λήθης κύπελλον πλήρες κρατεῖς καὶ πίνεις.

Ω! ἡ κατὰρα τοῦ Θεοῦ βουνὸν ἄς σὲ βαρύνῃ, Ἡ μήτηρ σου νὰ σ' ἀρνηθῇ, εἴθε νὰ σὲ μισήσῃ, Ὁ στενγκμός μου θάσσανος στὰ στήθη σου νὰ γίνῃ, Κ' ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπησες, καὶ σὲ νὰ λησμονήσῃ.

Ἐν Λευκωσίᾳ

«ΝΚ»

Λύσις τοῦ κέ. αἰνίγματος

Κυναίγειρος—αἰγειρος

Αὐτῆρες—οἱ κ. κ. Ι. Π. Βοντιτζιάνος καὶ Ν. Κ. Κάρταλις ἐκ Λεμησσοῦ, Πολύκ. Γαβριηλίδης ἐκ Μόρφου.

Λύσις τοῦ κστ'. αἰνίγματος

τάλας—ἄλας

Αὐτῆρες—Ν. Γ. Κάρταλις, Σ. Α. Φραγκοῦδης ἐκ Λεμησσοῦ. Κοσμάς Παπαδόπουλος ἐκ Ἀάρνακος.

Αἶνιγμα κζ'.

Εἰς πάντα σου τὸν βίον ἐγὼ εἶμαι ὁδηγός σου ἐὰν δὲν μετὰ ἀπολέσης· καὶ ἀκόμ' ἡνιόχος σου. ἂν μετὰ ἀφήσῃς φίλε μου ἀποκεφαλισμένον, ἀμέσως τότε ἐπάνω σου θὰ μ' ἰδῇς κολλημένον. καὶ τὸν πρᾶγην προσέτι ἂν ἀσπλάγγνως μ' ἀφαιρέσῃς, ἔς τὴν τῶν τετραπόδων τάξιν φίλε πλέον θὰ μετὰ θέσῃς. Λευκωσία. Κ. Ἀργυρίδης.

Πρόβλημα ε'.

Ἐκ Λεμησσοῦ δι' Ἀλεξάνδρειαν ἀνεχώρησεν ἀτμόπλοιοι κόπτον 8 μίλια τὴν ὥραν μετὰ 3 ὥρας ἀνεχώρησεν ἕτερον κόπτον 9 μίλια τὴν ὥραν μετὰ 5 ὥρας ἀπὸ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πρώτου ἀνεχώρησε τρίτον, κόπτον 14 μίλια τὴν ὥραν μετὰ πόσας ὥρας θὰ φθάσῃ τὸ β'. καὶ μετὰ πόσας ὥρας τὸ α';

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

ἡ ΚΥΠΡΟΣ ἐν Λευκωσίᾳ.